

David Bellavia

DŮM OD DOMU

Vzpomínky seržanta
americké pěchoty
na druhou bitvu o Fallúdžu

Poprvé vyšlo ve Free Press, divizi Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2007 by David Bellavia

Translation © 2014 Daniel Dominik

ISBN 978-80-87788-28-8

David Bellavia

**D Ů M
O D
D O M U**

**Vzpomínky seržanta americké pěchoty
na druhou bitvu o Fallúđu**

OMNIBOOKS

2014

Věnováno Ramrodům
2. praporu 2. pěšího pluku

Noli Me Tangere
„Nedotýkej se mne“

PŘEDMLUVA

RAKVE V MUKDADII

9. dubna 2004

Provincie Dijála, Irák

Tváře nám pokrývá prach, vniká nám do tělesných otvorů a štípe v očích. Horko z nás nelítostně a vytrvale vysává tekutiny. Zvoní nám v uších. Na pokraji vyčerpání z vedra dostáváme závratě a zvedá se nám žaludek. Máme křečovitě průjmy a trpíme bodavou bolestí ve střevích, jejichž obsah po nájezdu roje místních bakterií zkapalněl. Ve špinavých ubikacích na základně po nás lezou mračna much. Tyto baráky bez větrání jsou jako pece pronikavě páchnoucí dobře uvařenou močí.

A k tomu ještě po nás střílejí.

Vítejte u pěchoty. Takhle vypadá náš den, naše práce. Štve nás to a nenávidíme to. Ale vydržíme to ze dvou důvodů. Za prvé má náš život nějaký smysl a noblesu. Jsme američtí bojovníci, chráníme a mstíme. A za druhé, každá chvíle prožitá v pěchotě je zkouška. Pokud se vyrovnáme i s těmi nejhorsšími dny jako je tento, dokážeme, že jsme lepší než všichni ostatní. Tam kde pracujeme, nejsou kancelářské kóje ani odpočívárny. Kravaty zde neznáme a do práce dojíždíme v obrněných bojových vozidlech.

Naším pracovištěm není žádná sterilní kancelář nebo hlučící továrna. Je to úsek opuštěné silnice v obrovské a prázdné zemi. V pozadí hoří strážní věž. Země kolem nás je poseta potrhanými těly. Zírají na nás vypoulené prázdné oční bulvy s výrazem hrůzy. Cítíme intenzivní zápach spáleného masa. Tohle dříve bývalo kontrolní stanoviště irácké civilní obrany (ICDC), které řídilo dopravu do Mukdadie a naopak. Jednoho z klíčových měst provincie Dijála. Díky překvapivému útoku z časného rána to teď není nic víc než pohřební hranice. Přijeli jsme

příliš pozdě na to, abychom pomohli našim respektovaným, ale necvičeným spojencům, kteří zemřeli hroznou smrtí, když se přes ně přehnali povstalci. Jeden z iráckých vojáků dostal přímý zásah reaktivním granátem (RPG) a zbyly z něho jen boty a vlhká hromádka masa u paty strážní věže.

Toto je naše pracoviště. Začali jsme se aklimatizovat na takové hrůzy hned po našem příjezdu do země. Na naší druhé hlídce se do naší kolony obrněných vozidel pokoušel zařadit civilní irácký nákladák s cukrovinkami, ale dopadlo to tak, že byl převálcován a rozdrcen. Jeho osádka byla rozmačkána k nepoznání. Naším prvním pohledem na smrt byli rozpáraní a rozdrcení muž a jeho manželka a jejich vnitřnosti vyvržené na rozbité krabice čokoládových tyčinek. Celá četa čtyřia dvacet hodin nejedla. Zastavili jsme, a jak jsme stáli u vraku na hlídce, dostali jsme ještě větší hlad. Nakonec jsem si párkrát kousl z jedné čistší čokoládové tyčinky. Ostatní setřeli krev a stopy nafty z obalů a přidali se ke mně.

To bylo před třemi týdny. Nyní jsme už veteráni, hrdí, že zvládneme takové výjevy a stále jsme schopni vykonávat naši práci. Právě toto utrpení nám dodává jedinečnost. Také vytváří hlubokou propast mezi pěšáky a všemi ostatními v uniformě. Někdo tomu říká arogance – no, proč ne. My tomu říkáme hrdost, protože hluboce věříme v to, co děláme.

„Podívej se na to,“ volá nadrotmistr Colin Fitts a ukazuje na Humvee blížící se po silnici k našemu bojišti.

Oba se zastavujeme a sledujeme blížící se vůz. Fitts pochází z Mississippi, mluví skřípavým hlasem a má pronikavý pohled. Jsme si tak blízci, že jsem se už před dlouhou dobou naučil vyprávět každý zábavný příběh z jeho života podrobněji, než to zvládne on sám, a on dokáže to stejně s těmi mými.

Humvee skřípavě zastavuje kousek od nás. Na pravém sedadle sedí nažehlený major a se svými malými brýlemi s drátěnou obroučkou vypadá jako účetní v kevlaru. Je tak čistý, že nepochybují, že se naposledy sprchoval před pár hodinami. Já si ani nepamatuji, kdy jsem se sprchoval naposledy. Museli jsme si na základně vystačit s obyčejným opláchnutím, protože tekoucí voda je luxus, na který nemají pěšáci nárok.

Zde máme příklad rozdvojenosti typické pro naši armádu. Všichni oblékáme stejnou uniformu, ale klidně bychom mohli být ze dvou různě

ných armád. My jsme frontoví bojovníci a tenhle důstojník ztělesňuje vše, čím u druhé poloviny armády pohrdáme. On je vymydlený, my jsme špinaví, jeho pokožka zřídka viděla slunce, naše kůže je sluncem spálená. On je dobře živený a lehce zavalitý. Většina mužů z naší čety od příjezdu do Dijály zhubla přes pět kilo. Možná je to tím, že když máme šanci se najíst, chuť nám nevydrží dlouho. Naše jídelna je v opuštěné irácké márnici.

„Chlapci,“ říká major, „běžte říct svému rotmistrovi, že je tady čtvrtá kavalerie!“ Major si zřejmě myslí, že má smysl pro dramatickост. Neuvědomuje si, že nás právě oba urazil. Fitts a já jsme nadrotmistři a naše hodnostní označení nelze přehlédnout. Fitts začíná rudnout.

V našem světě, světě pěšáků, je tenhle major jen ubožák. Sedí si v bezpečí za plotem, ale pokouší se hrát roli bojového velitele. Když děláme svou práci, většinou musíme takové hlupáky trpět.

A já jsem ochoten právě tohle udělat. Ovšem Fitts v sobě takového vnitřního cenzora nemá. Je na takové kecy alergický a nikoho se nebojí. Už si kvůli tomu udělal v našem praporu spoustu nepřátel, ale musíte obdivovat muže, který v každé situaci reaguje takto čestně a nikdy nezvažuje důsledky pro svou kariéru. Už za to taky zaplatil. Několikrát ho degradovali, ovšem vždy si získal své frčky zpět.

Fitts kývne majorovi a křičí přes silnici na velitele svého A týmu. „Hej, rotmistře Miso! Čtvrtá kavalerie je tady. Serete na to jako já? Hm, tak to jsme dva, a když započítáme celý náš sektor, tak je to 250 000.“

Spadla mi čelist. Fitts právě zesměšnil majora stejně, jako by to udělal s vojínem. Čekám, co se bude dít. Major něco koktá, posouvá si brýle na nose, obrací se ke svému řidiči a říká: „Jedeme.“

Humvee rychle odjíždí do bezpečí předsunuté operační základny Normandie. Skutečnost, že jsme ochotni strpět špinavé podmínky a brutální boj, nám někdy dává volnou ruku pro jednání s tou druhou polovinou armády. Je to jediný trumf chránící náš zadek před obviněním z neposlušnosti.

Rotmistr Warren Misa překračuje v hadrech oblečené tělo nějakého Iráčana a přistupuje k Fittsovi. Svalnatý, na Cebu narozený Filipíнец, který vyrostl v Cincinnati. Misa je jediný muž, kterého jsem potkal, jenž hovoří jazykem Tagalog s ohijským přízvukem.

„Rotmistře Fittsi?“

„Jo, Miso?“

„Snaží se vás dostat k vysílačce. V Mukdadii jsou zase problémy.“

Míříme zpět k našim bojovým vozidlům Bradley a naskládáme se dovnitř. Uvnitř těchto transportérů je to v iráckém vedru jako v pojízdné pečící troubě. V naší pětadvacetikilové výstroji - kevlarové neprůstřelné vestě, s municí, zbraní, vodou a noktovizorem - vypotíme během každé jízdy několik kilo. Toužíme proto po menším vedru venkovních ubikací na předsunuté operační základně.

Bradleye se s trhnutím rozjíždějí a nechávají za sebou kontrolní stanoviště v prachu. Po krátké jízdě jsme v centru Mukdadie. Tam, kde naše četa zažila nejtěžší boje své krátké bojové kariéry.

„Ježíšikriste,“ ozývá se ve vnitřním komunikačním systému transportéru hlas rotmistra Jamese Cantrella. Vyhlížím ven průzorem a lapám po dechu.

Jsme obklopeni rakvemi.

Obě strany ulice lemují nové dřevěné rakve a na některých místech jsou naskládány dvě nebo tři na sobě. Opodál stojí nějaký stařec na dvou prknech a rozmachuje se kladivem. Zjišťuji, že vyrábí víka k rakvím. Další víka leží poházená na ulici okolo něj a blokují nám cestu vpřed.

Cantrell nám prikazuje sesedat. Rampa našeho transportéru se sklápí a se zazvoněním dopadá na silnici. Sprintujeme ven do brutálního raného slunce. Budovy stále doutnají. Bojem poškozený dům už byl vybuchán muži držícími palice. Všude kolem nás mezi rakvemi pláčou ženy a děti zírají do prázdna. Staří muži, kteří přežili Saddámovu vládu násilí, válku s Íránem a první válku v Zálivu, nás sledují zapadlýma očima.

Pomalou procházíme okolo domu, který jsme včera používali jako shromaždiště obětí. Vpředu stojí tři truhly. Zajímalo by mě, jestli je v jedné z nich tělo chlapce, kterého jsem musel zastřelit.

Uprostřed včerejšího boje dorazilo mé družstvo k obezděnému domu s brankou. Rotmistr Hugh Hall, v naší četě podsaditý vyrazeč dveří, vylomil dveře a vedl nás na dvorek. Hned jak jsme se dostali dovnitř, fasáda domu náhle vybuchla, kus letícího betonu udeřil do Halla a my ostatní jsme se vrhli do úkrytu. Následoval náhlý příval palby, když tři obrněné transportéry Bradley v reakci na výbuch nepřátelské rakety zahájily palbu svými 25 mm kanóny Bushmaster. Jak tříštivé střely drásaly prostor před domem, rámus byl tak intenzivní, že jsem stěží slyšel.

Ve vysílače jsem zaslechl křičet Cantrella: „Bellavio, podejte mi sakra hlášení o situaci.“ Cantrellův hlas bylo to jediné, co dokázalo přehlušit zvuk přestřelky. V tomhle má skutečně velký dar.

Zmatený a omámený jsem se nezmohl na odpověď. Cantrellovi se to nelíbilo. „BELLAVIO, JSTE, KURVA, V POŘÁDKU?“ Konečně jsem našel sílu k odpovědi. Vše, co jsem slyšel, byla palba Bradleyů. Tak jsem zařval nazpět: „Zastavte palbu! Střelíte na naši pozici.“

„Hej, sráči, to nejsme my, to bylo podělaný RPG,“ duní Cantrellův hlas vysílačkou. „A tady letí další.“

Vrchol vysoké palmy na dvorku nad našimi hlavami náhle exploduje. Cantrell a ostatní transportéry ihned opětují palbu. Prší na nás kusy dřeva a spáleného listí. Hall pokrytý betonovým prachem, špínou a krví vyhrkl: „Tak zabijí už konečně toho hajzla?“

„Běžte dovnitř a obsaďte střechu,“ překřikují palbu transportérů. Muži se přiblížili ke dveřím, a když násilím vnikli dovnitř, podíval jsem se za roh a zahlédl na nedaleké střeše střelce. Chvíli jsem ho sledoval, protože jsem si nebyl jistý, ke které straně patří. Mohl to být přátelský místní člověk. Už dřív jsme je viděli střelít na černě oděné členy Mahdího milic, kteří se dostali do této části města při předchozích bojích. Ne každý muž s puškou byl nepřítel.

Střelec na střeše byl možná šestnáctiletý chlapec. Viděl jsem ho, jak hledá cíl otočený zády ke mně. Držel AK-47 bez pažby. Byl to jen hloupý kluk snažící se chránit svou rodinu? Nebo to byl jeden z šíťských fanatiků Muktady al-Sadra? Sledoval jsem ho a modlil se, aby sklonil tu AK a vrátil se dovnitř do svého domu. Nechtěl jsem ho zastřelit.

Otočil se, zahlédl mě a já uviděl hrůzu v jeho potem zalité tváři. Došel jsem ho na mušku hned, jak pozvedl svou AK. Překonal jsem ho při rozdávání. Pušku jsem už měl zapřenou v rameni a namířenou na něj. Ten kluk neměl šanci. Moje zbraň potřebovala jen odjistit a motýlí tlak na spoušť.

Nedělej to, prosím, ty nemusíš zemřít.

AK už měl připravenou ke střelbě. Mířil na mě? Nemohl jsem si být jistý. Ale hlaveň směřovala ke mně. Vystřelím? Budu riskovat a nevyštřelím? Snažil se mě v tichosti ochránit před nějakou nespátranou hrozbou? Nevěděl jsem to, ale musel jsem se rozhodnout.

Odpusť mi to, prosím.

Stíkl jsem spoušť, brada mu poklesla na prsa a z jeho rtů vyšel hrdelní sten. Vystřelil jsem znovu, minul a pak stíkl spoušť ještě jednou. Kulka mu utrhla ucho a čelist. Vedle mě se objevil Hall, uviděl tu AK a chlapce a vyřídil ho čtyřmi kulkami do hrudí. Svezl se na nízkou zídku na střeše.

„Díky, kámo,“ řekl jsem Hallovi, a vysvětlil mu, že mám vychýlená mířidla na pušce, i když to bylo to poslední, na co jsem myslel.

Nyní, o den později obklopeni na ulici rakvemi a truchlícími rodinami, je pro nás příliš těžké vidět jejich smutek. Tihle ubozí lidé byli polapeni a zneužití fanatiky, kteří se rozhodli bojovat proti nám. Mahdisté z milic Muktady al-Sadra jsou pěšáky šíitského povstání. To oni způsobili tenhle chaos v Mukdadii. To oni používají domovy a obchody nevinných lidí jako své bojové pozice a místa přeřadů.

Příšerné scény na ulici nejsou nic ve srovnání s tím, co nacházíme uvnitř těchto bojem poznamenaných domů. Včera mé družstvo vykoplo dveře a narazilo na ženu v krvi nasáklé zástěře. Seděla na podlaze a kvílela zármutkem. Vypadala na necelých čtyřicet a na tváři měla šíitské tetování. Když nás uviděla, vstala, uchopila specialistu Piotra Sucholase za rameno a políbila ho na tvář. Pak se otočila a položila rotmistrovi Hallovi hlavu na prsa jako by se chtěla dotknout jeho srdce.

Postoupil jsem dopředu a řekl v lámané arabštině „La tah khaf madrua? Am rí kí tabíb. Weina mudžahedín kelb?“ *Nebojte se. Jste zraněná? Americký doktor. Kde jsou ti mudžahedínští psi?*

Sklonila se a políbila můj snubní prsten. „Baby Madrua. Baby madrua.“ Zoufalství v jejím hlase zahlal smích malé holčičky. Z kuchyně vyšlo chichotající se dítě a sevřelo matce nohu. Okamžitě jsme poznali, že trpí Downovým syndromem. Krása toho dítěte mě ohromila. Pedro Cantreras, jehož srdce bylo v četě vždy největší, poklekl vedle ní a dal jí karamelku. Cantreras miloval irácké děti. Měl doma šestiletého synovce, a když viděl tyhle malé, bolelo ho u srdce.

Nejprve jsme to zraněné dítě neviděli, protože jsme měli stále co dělat. Pohnul jsem se po schodech nahoru, abych našel povstalce, který střílel po našem transportéru. V půli cesty jsem našel na schodu krvavou skvrnu, pak chomáč lidských vlasů. Další schod a uviděl jsem malou nožičku.

Baby madrua

Ach, kurva, kurva.

To dítě bylo mrtvé. Holčička ležela roztrhaná na vrcholu schodiště. Specialista Michael Gross mě následoval po schodišti. Otočil jsem se k němu a zařval: „Běž zpátky dolů! Řekl jsem, běž, sakra, zpátky dolů!“ Gross se náhle zastavil a scházel po schodišti s ublíženým výrazem ve tváři. Byl jsem přehnaně tvrdý, ale nechtěl jsem, aby viděl, co z mrtvého dítěte zbylo.

Nechal jsem družstvo v prvním patře a vyrazil vyčistit střechu. Vedle mrtvého člena mahdistických milic, oblečeného v černém a se zlatým náramkem, ležely tři zastřelené kozy. Zemřel s AK v rukou a o stěnu vedle něj se opíralo odpalovací zařízení RPG. Sevřel se mi žaludek. Byl to manžel té ženy? Ohrozil skutečně svou rodinu tím, že na nás střílel z vlastní střechy? Co za člověka tohle udělá? Znechuceně jsem prchl dolů. Zbytek mého družstva našel v dětské ložnici prázdné nábojnice. Mahdista střílel i odsud z okna.

Nikdy na ten dům nezapomenu. Žena políbila každého z nás na rozloučenou. Jak se dotkla rty mé tváře, ukázal jsem na svůj snubní prsten a zeptal se jí, kde je její manžel.

„Weina zoah jik? Šúf ní, šúf ní.“ *Kde je váš manžel? Ukažte mi, ukažte mi.*

Odplivla si na podlahu a vykřikla: „Kelb.“ *Pes.* Předpokládal jsem, že je to jeho tělo na její střeše. Dotkl jsem se svého srdce a snažil jí sdělit své pocity, ale jazyková bariéra byla příliš velká.

Její přeživší dcera se hihňala a mávala nám na rozloučenou.

Nyní jsem přemýšlel, jestli je ta žena v davu okolo rakví. Kdybych ji uviděl, co bych jí řekl?

Cantrell nám rozkázal nastoupit zase do našeho Bradleye. Šplhám dovnitř, rampa se za mnou zavírá a odjíždíme. V rádiu slyšíme, že velitel našeho praporu podplukovník Peter Newell a jeho bezpečnostní odřad se dostali do kontaktu s povstalci. Spěcháme je podpořit.

Newellův Humvee má ve věži půlpalcový kulomet M2. Když přijíždíme, jeho střelec rotmistr Sean Grady kropí hájek, který povstalci využívají jako úkryt. Jako odpověď přistávají před jeho Humvee tři RPG. Náš velitel praporu příchozí palbu ignoruje a z pravého sedadla řídí bitvu s vysílačkou u každého ucha. Je to flegmatik.

Hlasy ve vysílačce nás znervózňují a toužíme se zapojit do boje.

Newellův konvoj dvou vozidel je ostřelován z obou stran dálnice.

Cestu křížuje čím dál víc raket a hluk roste. Náhle vstupuje na silnici malý asi pětiletý nebo šestiletý chlapec a přímo vedle Newellova Humvee zvedá nejprve dva prsty a pak pět.

Rotmistr Grady otáčí kulomet. Je zřejmé, že chlapec signalizuje mahdistům kolik je na místě amerických vozidel a vojáků.

Jak Grady natahuje závěr kulometu, Newell poznává, co má jeho střelec v úmyslu. „Nestřílej to dítě,“ prikazuje.

„Pane, ten kluk prozrazuje naši pozici,“ říká Grady a jeho hlas se málem ztrácí v rostoucím hluku střelby.

„Nestřílej to dítě,“ opakuje Newell přísným hlasem. Grady rozumí. Náš plukovník má černobílé vnímání morálky. Bez ohledu na to, co ten chlapec dělá, cílem se nestane. Občas nás plukovníkův sklon k takovým jemnostem frustruje, ale já vím, že mu jednou poděkujeme. Nikdo nechce mít na svědomí dítě.

Ze zadního sedadla Humvee se naklání dopředu důstojník iráckých obranných jednotek doprovázející Newella a říká: „Pane, ti muži tam venku jsou moji.“

Newell, který se nikdy nenechá zastrašit, iráckého plukovníka ignoruje a zůstává soustředěný na boj své jednotky. Irácký důstojník ztichne a otočí se k svému oknu. Grady vidí, jak se usmívá. Je to také sympatizant s mahdistickými milicemi?

Když můj Bradley dorazil na místo boje a spustil rampu, je nadrotmistr Colin Fitts venku přede mnou s celým svým družstvem a mým B týmem. Postupují kupředu pod hustou palbou. Musíme se s ním spojit a podpořit ho. Sprintujeme a šíleně kličkujeme pod silnou, ale mizerně mířenou střelbou kulometu. Profesionál ve mně se jejich schopnostem vysmívá.

Tihle parchanti by nás mohli všechny zabít; stačilo by jenom, aby mířili dva prsty před nás. Ranní horko už je intenzivní. Ve chvíli, kdy přicházíme ke shluku budov, mám lehkou hlavu a cítím se zmatený z vyčerpání z vedra.

Útočné pušky štekají a všude kolem nás se odrážejí kulky. Běžíme podél zdi, zahybáme do uličky a proplétáme se okolo domů a chatrčí. Každé dveře, okno nebo střecha jsou potenciální hrozbou. Otáčíme za běhu hlavami a hledáme případné střelce.

Probíháme dvěma uličkami, když se před námi rozhoří palba malých zbraní. Po slabším třaskání střelby z AK-47 brzy následuje rychlé ko-

vové práskání Fittsovy pušky M4. Fitts a tucet dobrých mužů, devět mužů z jeho družstva a tři z mého, tam jsou bez podpory. Musíme se k nim dostat. Zaměřujeme se na zvuk boje.

Procházíme dalšími uličkami, míváme domy. Vpředu o pár bloků dál vidím tři Fittsovy muže tisknoucí se ke zdi a střílející z pušek. Kde je Fitts? Otáčím se a vedu své muže nahoru uličkou. Mám v úmyslu pokračovat paralelně s postavením jeho družstva a obklíčit nepřítele, na kterého Fitts narazil.

Za námi zašteká M4. Otáčím se a vidím poručíka Wallse, velitele naší čety. Víím, že jak budeme pokračovat v postupu, v bludišti uliček by měl problém nás najít. Říkám Ruizovi, Cullinsovi a Prattovi, aby se zdrželi a počkali na něj. Postupuji dál, abych našel Fittse a zjistil, jak můžeme naše družstva spojit.

Přicházím k rohu, podívám se za něj a konečně spatřuji Fittse a zbytek jeho družstva. Zaujali pozici v malé boční ulici asi na délku fotbalového hřiště ode mě. Jsou dvacet metrů od obezděného dvora. Ve dvoře je malý domek, v jehož jednom okně je pytlí obložené kulometné hnízdo. Vypadá prázdné a hlaveň kulometu míří k nebi. Přesto se zdá, že hodně raket a střelby ručních zbraní mířené na nás přichází z tohoto domku.

Fittse ostřelují i zezadu. Uličkami okolo Fittsova družstva probíhají povstalci v černých kuklách. Rakety se míhají a explodují nad nízkými zdmi obklopujícími dvůr. Ozývá se klapot kulometné palby. Jasně vidím, že mahdisté první družstvo obklíčili. Fitts má jen jednu možnost - proniknout se svým družstvem do domu a obsadit střechu, která se dá využít jako obranné postavení. Nejbližší budova je ta v obezděném dvoře a té se musí zmocnit. Fitts a já přemýšlíme stejně. Nevidí mě, ale já víím, co udělá. Pokud bude Fitts schopen tu obrannou pozici zaujmout, získá zde slušný opěrný bod a postavení, které umožní jemu a jeho družstvu uniknout z křížové palby, v níž teď jsou. Připravuji přesun svého střeleckého A týmu, abych ho v tom podpořil.

Pratt, Collins a Ruiz postupují směrem ke mně a v tu chvíli po nich začínají střílet z uličky. Zastavují se, aby opětovali palbu, zatažení do vlastního boje. Zjišťuji, že můj tým nebude schopen Fittsovo družstvo podpořit. Jsme uvězněni asi 25 metrů od nepřítelem zaplavené městské džungle a zaměstnání starostmi o vlastní přežití.

Nahoře v uličce vidím Fittse, jak organizuje své muže do klínové

formace a připravuje se na vpád do budovy a únik před křížovou palbou. Vede je kupředu a rozvíjí je do formace obrácené podkovy. Fitts to dělá přesně podle manuálu. Když dosáhnou vnější zdi a míří k přední bráně, začíná na ně z horních pater dalšího opevněného komplexu vzdáleného asi tři sta metrů pálit několik kulometů.

Usilovně pátrám po cílech. Fitts potřebuje, abych ten komplex ostřeloval, ale výhled mi blokuje budova poblíž. Nevidím nikoho, na koho bych mohl vystřelit.

Fitts vede své muže kupředu i ve chvíli, kdy Misa a ostatní pálí salvu 40 mm granátů proti opevněnému komplexu. V dálce explodují, ale příchozí palba neutichá.

Jak se Fittsovo družstvo blíží ke vchodu do areálu, ocitají se v pekle. Kulky dopadají na ulici kolem nich a přicházejí ze všech stran. Povstalcí střílejí odevšad. První družstvo se ocitlo v trojitě křížové palbě. Jejich jedinou nadějí je dostat se do budovy.

Když sprška kulek trhá půdu okolo Grosse a Contrerese, Fitts neváhá. Střílí ze své M4 a vede své družstvo a můj B tým úprkem k domu. Kolem nich se míhají stopovky jako větrem rozfoukané jiskry z táboráku. Běsním, protože nevidím nikoho, na koho bych mohl střílet, a tak nemohu pomoci. Mým prvním instinktem je vběhnout do otevřeného prostoru a dát našemu nepříteli jiný cíl.

Už jsem skoro v pohybu, když k tomu dochází. Fitts je skrčený a střílí na druhou stranu dvora, když jeho pravé předloktí vyletí do vzduchu. Vytryskne sprška krve. Nepřestává, udělá další dva kroky, přehazuje si pušku do levé ruky a zasouvá si ji do podpaží. Střílí z ní jako z dětské hračky jednou zdravou rukou. Pak sebou jeho levá ruka trhne a klesá, jak ho zasahuje další kulka do levého bicepsu těsně nad loktem. Puška se sklání k zemi a on střílí několik ran do země. Zapotáčí se, pouští pušku a padá k zemi.

Tři metry za Fittsem se specialista Desean Ellis otáčí dozadu a křičí. Dokonce z mé vzdálené pozice, téměř sto metrů od něj, slyším hrozný zvuk, jako když se trhají dříviny. Kulka ho zasáhla do pravého stehna. Jak se otáčí, vidím na Ellisových kalhotách purpurové skvrny. Hrouť se k zemi.

Fitts z posledních zbytků sil zvedá pušku a vstává. Jak se potácí kupředu, pálí čtyři nebo pět ran do domu. Za ním jeho muži přepínají na střelbu dávkami. Správně vycvičení pěšáci tohle v boji zblízka nikdy

nedělají, jediné v zoufalé situaci. Nyní, když ztratili svého velitele, nemají jinou možnost než přepnout své zbraně na smrtící sprchu.

Ve dveřích se objevuje stín. Fitts pálí na povstalce; spouští nyní mačká palcem a prsteničkem opačné ruky. Rotmistr Hall také střílí dávku. Nepřítel padá ve dveřích a o pár vteřin později zaujímá jeho místo jiný. Contreras ho likviduje dvěma dobře mířenými kulkami.

Hlaveň opuštěného kulometu v okně ve druhém patře se náhle sklápí dolů. Vidím pohyb a chápu, co to znamená. Někdo teď kulomet obsluhuje a naši muži jsou venku v otevřeném prostoru. Protože jsem blokováný Fittsovým družstvem, stále nemám volné palebné pole. Nemůžu pomoci. Svírá se mi žaludek a zuřím kvůli své vlastní bezmoci.

Zbraň šteká, kulky dopadají kolem celého družstva. Muži bojují o život. Fitts nemá šanci. Přes tryskající krev z jeho levého kolena ho vidím dvojmo; je to jeho třetí zásah. Klesá na zem a kolem něj se rozlévá krev.

Nemohu uvěřit svým očím. Fitts, můj nejbližší přítel, byl třikrát zasažen, a já mu nemůžu pomoci. Páteří mi probíhá spalující horko. Nemůžu se pohnout, nejsem schopen myslet. Jediné co mohu, je v hrůze se dívat. Myslím na Fittsovu manželku, která je doma těhotná s jejich třetím dítětem. Jak jí ten dnešek vysvětlím?

Nemůžu se dívat, ale musím.

Fitts leží asi tři metry od předních domovních dveří tváří dolů. Misa pálí další 40 mm granát do kulometného hnízda nad nimi, právě když ze dveří vybíhají dva muži. Fitts k mému úžasu znovu zvedá svou M4 a začíná střílet. Je stále naživu a má v sobě spoustu bojovnosti.

Specialista Michael Gross zabíjí prvního muže ve dveřích. Druhý štíhlý muž s tmavým vousem se prosmýkne dveřmi a vbíhá přímo do palby vojínu Metcalfovi. On a specialista Lance Ohle tisknou spouště a muž umírá jen pár kroků od Fittse. Zároveň se ze sousedního domu vynořují další dva muži. Jesse Flannery je kosí a Contreras sprintuje k Fittsovi. Zvedá ho a táhne ho zpátky do útočiště obezděného areálu.

„Pusť mě, sakra, a zajisti támhle tu chajdu,“ přikazuje Fitts. Za družstvem je u vnitřní zdi malá bouda. Kromě samotného domu je to jejich největší naděje. Zdá se, že v tom přístřešku nejsou nepřátelští bojovníci a největší nebezpečí spočívá ve střelbě ze sousední budovy. Uprostřed dvora jsou Fitts a Contreras na ráně.

„Nenechám tě tady,“ říká Contreras.

„Vypadni, kurva, odtud a nech mě tady.“

Contreras neochotně pokládá Fittse právě když další dávka kulek kropí družstvo zleva. Poklekává, otáčí se a vyprazdňuje zásobník směrem, odkud střelba přichází. Je nekrytý, ale nestará se o to. Stále ostřeluje cíl, který nevidím. Prázdné nábojnice vylétají z vyhazovače zbraně a padají na Fittse, který se nyní začal plazit směrem k nepříteli.

Někde před sebou slyším výstřel z pušky. Zahlédnu tmavou tvář Iráčana s brýlemi Ray-ban. Je na střeše a používá pušku íránské výroby. Nedokážu říct, jestli je na naší straně nebo ne, ale zdá se, že zadržuje nepřítele okolo Fittse a zbytku prvního družstva. Nedaleko od objektu se objevuje příslušník milicí třímající raketu. Pan Ray-ban na střeše ho skládá několika dobře mířenými ranami.

Jsem teď zatraceně zmatený.

Fitts se zvedá na nohy a s oporou o pušku jako hůl kulhá bez pomoci ke zdi dvora. Hall jde Fittsovi naproti, ale vidím, jak sebou najednou trhá a otáčí se. Z jeho vaku na vodu tryská gejzír vody.

„Halle, člověče, víš, že seš zasaženěj?“ křičí Misa.

„Já vím, kámo, já vím.“ Hall vůbec nezpomaluje, přestože ho právě zasáhly do zad tři kulky. Zachránila ho jen jeho neprůstřelná vesta. Družstvo se kryje za vnitřní zdi areálu. O pár vteřin později prolétá ve výšce RPG určené pro Bradleye Coryho Browna a exploduje na vnější straně zdi.

Na střeše se vynořuje muž z milice a hledá nový úhel, z něhož by mohl vypálit na uvězněné družstvo. Je to první opravdový cíl, ke kterému jsem se dostal a pálím na něj. Sklání se a mizí, a já zuřím, že jsem ho minul.

Mám vychýlenou mušku.

Ruiz a Pratt stále bojují za mnou u uličky. Povstalci na ně střílejí z místa mezi dvěma budovami. Nejsou v takové situaci, aby nám mohli pomoci. Okolo nich dopadají s pronikavým hvízdáním kulky.

Rozhoduji se, že se musím pohnout. Zvedám se na nohy a kličkuji dolů uličkou, pak odbočuji za roh a zastavuji skoro na místě. Dostal jsem se přímo za muže kouřícího cigaretu. Jeho zlatý náramek označující příslušnost k mahdistickým milicím mu sklouzl dolů k zápěstí.

Nevšímá si mě. Je zaměstnán panem Ray-banem na střeše jen o pár metrů dál. Stojí ke mně zády a nerušeně kouří dál se svou AK zavěšenou na pravém rameni. Nejprve se mi zdá, že mám halucinace. Copak si ten kretén myslí, že v boji jsou odbory zaručené kuřácké přestávky?

Automaticky zvedám zbraň, ani nepřemýšlím. Během vteřin, které potřebuji na nastavení své pušky na střelbu dávkou, mé překvapení ustupuje chladné zuřivosti. Ústí hlavně se dotýká jeho zátylku.

Seru na mířidla. Teď nemůžu minout.

Můj prst sebou dvakrát škubne, šest kulek do lebky. Podlamuji se mu obě kolena současně, jako bych mu právě zlomil nohy. Jak klesá, vydává ze sebe chrochtavý prasečí zvuk. Skláním hlaveň a pálím mu další dávku tří kulek do hrudníku, jen pro jistotu. Padá k zemi s masitým mlasknutím.

Hlava mu cuká sem a tam. Znovu zachrochtá. Přesvědčuji sám sebe, že to je muž, který střelil Fittse a zuřivost ve mně roste. Šlapu mu na tvář botou, dokud konečně nezemře. Zatímco ohýbám hlaveň jeho zbraně, abych zajistil, že pokud ji ještě někdo použije, zraní jen sám sebe, všímám si, že mám zakrvácenou celou botu.

Rakety stále létají. Naši střelci v Bradleyích teď mají hody. Specialista Shane Gossard, střelec z Bradleye rotmistra Browna, ostřeluje povstalice snažící se dostat k Fittsovu družstvu. Cantrellův střelec rotmistr Chad Ellis zabíjí dva muže běžící s pytli raket na zádech. Pod palebným krytím tohoto chaosu si moji muži probíjovávají cestu do dvora. Konečně procházím branou a spěchám k Fittsovi.

Leží na zádech, má voskovou tvář a je v šoku.

„Jak ti je, brácho?“

„Už mi bylo líp.“

To je vše co řekne, přestože dostal kulku ze tří různých zbraní.

Volám Cantrella, aby přivolal evakuační vrtulník a dostal Fittse a Ellise pryč. Když rotmistr naší čtyři zjišťuje, že dva z jeho mužů jsou zranění, začíná šílet. Uhání nás zachránit se svým Bradleyem. Nejprve nás nemůže najít a jeho hněv roste tak, až mám strach, aby mu nepraskla žilka. Opakovaně křičí do vysílačky.

Beru Fittsovi jeho zbraň, zásobníky, noktovizor a další výstroj. Chápe to; není ve stavu, kdy by mohl dál bojovat a my budeme potřebovat vše na to, co nás čeká. Beru od něj všechno, kromě plechovky dánského žvýkacího tabáku.

Přijíždí Cantrellův Bradley a rychle nakládáme Fittse a Ellise dovnitř. I když je rampa zvednutá, slyším Fittse dávat rozkazy svým mužům, zatímco Ellis volá po domově.

Bradley odjíždí s mým nejlepším přítelem krvácejícím uvnitř.

O chvíli později se opět vrháme do boje. Bojujeme od budovy k budově. Zabíjení nerušeně pokračuje, dokud se nezačne stmívat. Po setmění bude výhoda na naší straně. S naším vybavením na noční vidění nám patří noc. Muži z mahdistických milic jsou fanatici, ale špatně vyčvičení. Umějí jen umřít.

Přilétá stíhačka F-16, aby nám křížovala nad hlavami sem a tam, s pumami zavěšenými na zbraňových pylonech pod každým křídlem. Zůstávají na svých místech. Pilot nedostal povolení svůj náklad shodit. Divize nechce opravovat škody, které by ty bomby způsobily.

Vítejte u pěchoty, kde mají arabášské baráky větší cenu než naše životy. Fajn, budeme s tímhle vědomím žít. Je to jen další zkouška, další měřítko, které nás odděluje od podobných jako je ten major od Čtvrté kavalerie.

V Dijále jsme 9. dubna 2004 v plném boji. Na našeho nepřítele teď můžeme vyrukovat s velmi intenzivním bojem ve městě, který jsme cvičili už od základního výcviku. Není tu žádný čtyřhvězdičkový generál se slabým žaludkem, který by nás držel na uzdě. Jsme opět První pěší divize z Vietnamu a pláží Normandie. Proudíme branami dvorů, pušky u líce, a jak tiskneme spouště, protivníci padají k zemi. Mahdisté zběsile běhají z rohu do rohu, ale my jsme v míření rychlí a přesní. Naše Bradleye se valí a do nedaleké budovy pálí ze svých Bushmasterů salvu za salvou. Přesto se mahdisté odmítají vzdát. Stopovky ze skrytých nepřátelských pozic nám nad hlavami splétají pavučinu. Musíme si zasloužit každý dům a každý centimetr.

Tohle je naše válka - nemůžeme střílet na každý cíl, nedokážeme vždy říct kdo je cíl; ale dáváme na sebe navzájem pozor a nevdí nám dělat pro náš národ špinavou práci. Piloti a armádní majori, experti na PowerPoint od Microsoftu, to vidí perfektně čisté. My nedostaneme leteckou podporu, protože by to udělalo nepořádek.

Tak se ukaž.

My jsme pěchota.

Válka je děvka, nos na hlavě přílbu.

KAPITOLA 1

VE SRAČKÁCH

2. listopadu 2004

Provincie Dijála

Naše poslední mise před Fallúdžou

O sedm měsíců později se za úplňku brodíme po prsa splašky. Brodíme se kupředu, ruce nad hlavami, abychom uchránili naše zbraně před tím svinstvem. Všude se hemží komáři a hodují na nás. Kdyby to byl můj první den v armádě, dezertoval bych.

Cítím, že mí muži za mnou jsou naštvaní. Nemůže být pochyb o tom, že jsem je přinutil přijít sem uprostřed noci a brodit se příkopem plným lidských výkalů. Mrknu za sebe zrovna ve chvíli, kdy Piotr Sucholas do těch sraček málem zaletí po hlavě. John Ruiz vytáhne ruku z toho hnusu a chytí Sucholase předtím, než upadne. Oba dva si odplivnou a na zlomek vteřiny se setkávají s mým pohledem.

Částí sama sebe cítím vinu za jejich utrpení. Vědomí, že jsou na mě naštvaní, je ještě horší. Říkejte tomu lidská stránka. Zároveň se profesionál ve mně, poddůstojnická část mého mozku, asi tak ze dvou posraných pětin stará o to, jak se mí muži cítí. Tenhle vnitřní konflikt obvykle netrvá dlouho. Poddůstojník ve mně tu zasranou lidskou stránku vymlátí. Důležitá je naše mise.

Ale dnes v noci si prostě nemůžu pomoci.

Sotva slyšitelným šepotem se zeptám, „Hej, chlapi, jste v pořádku?“ Ruiz a Sucholas přikývnou, stejně jako Hugh Hall, který jde vedle Ruize.

„Držte si koule, na konci týhle sviňárny můžete klidně zemřít.“ Zírají na mě bez výrazu, čurky sraček jim stékají po obličejí. Sucholas si opět odplivuje, tentokrát tišeji. Chápu to. Skutečnost, že mi muži neodpo-

vídají ani slovem, ukazuje jejich disciplinovanost. Jsou naštvaní a cítí se mizerně, ale nedávají to na sobě znát. Všichni hrajeme hru - vojáci a my poddůstojníci. Jsem pyšný na jejich ukázněnost, ale současně maximálně ostražitý na to, kdo poruší pravidla.

V posledních deseti měsících, co jsme v Iráku, jsem své družstvo hodně dusil. Muži mnou musí opovrhovat. Na základně už dlouho koluje pověst o ponožce plné pětidolarovek, které četa nashromáždila. Je to malá sázka na to, který ze tří velících rotmistřů to koupí jako první - Fitts, Cantrell nebo já.

Postupujeme dále příkopem. Zbývají nám ještě skoro dva kilometry. Svit měsíce nám ukazuje cestu; je tak intenzivní, že se ani neobtěžujeme používat noktovizor. Pomalu se šploucháme směrem k velkému potrubí, které ve výšce našich hlav kříží odpadní kanál. Je staré, rezavé a vypadá nestabilně. Otáčím se a mávám na nadrotmistra Mika Smithe. Smitty se protlačí příkopem kolem mě a přehodí nohu přes potrubí.

Nocí zní kovový skřípot. Smitty se snaží přenést váhu a trubka kvílí na protest. Palmové háje okolo nás jsou plné přivázaných psů – je to arabášská verze bezpečnostního systému. Slyší hluk a zuřivě štěkají. Nemůžeme se přes trubku dostat a kvůli štěkajícím psům nyní riskujeme odhalení. Celé družstvo strne. Začínám být napjatý. Akce je zde v kritickém bodě.

Jdeme opět po Ajubovi Alim, dodavateli zbraní teroristům, který od začátku šíitského povstání v dubnu způsobil v provincii Dijála tolik utrpení. Když jsme poprvé přijeli, neměli jsme tušení, co je zač. Během léta jsme ze shromážděných útržků informací postupně zjistili, že zde existuje síť dodávající zbraně a výbušniny jak mahdistickým milicím, tak sunnitským povstalcům, a že hlavou té stínové skupiny je Ajub Ali.

Už jsme se ho pokoušeli několikrát chytit, ale štěstí stálo při něm a pokaždé nám unikl. Čím víc se o něm dozvídám, tím víc ho chci vidět mrtvého. Není to ideolog nebo džihádista, je to jen zločinec prodávající nástroje smrti tomu, kdo nabídne nejvíce. Za zisk pomáhá vyhadzovat ženy a děti do vzduchu. Likvidace Aliho zachrání nesčetné nevinné životy.

Dnes v noci jsme na průzkumné misi, abychom objevili jeho poslední úkryt. Zpravodajské informace naznačují, že se Ali přesunul na koňskou farmu na venkově nedaleko Mukdadie. Naším úkolem je dostat se co nejbližší, pořádně to místo prohlédnout a potvrdit, že tam je. Ten

příkop plný sraček nabízel nejjistější způsob, jak se přiblížit, aniž by nás odhalili ti zuřiví psi. Nyní, uvázlí na trubce křížující náš příkop, jsme čelili možnosti vyzaření celé operace. Na satelitních fotografiích, které jsem dostal před misí, nebylo toto potrubí vidět. Nyní jsem musel jednat tak, jako bych to očekával. Nemůžeme se vrátit. Pokud to uděláme, bude to příznání chyby. A poddůstojníci nikdy nedělají chyby. Lžeme jako profíci, abychom chránili tento obraz neomylnosti, protože to je to, co nás pojí s našimi muži.

Pokud věří vám a vašemu příkladu, ti muži udělají vše, oč je požádáte. Toto spojení mezi vojáky je pevný svazek. Je podstatou toho, co znamená být pěšákem. V této hnusné situaci to dává mému životu hodnotu a smysl. To ale neznamená, že mnou mí muži nepohrdají. Povaha vojenského života dodává maximální intenzitu všem emocím, obzvláště v boji. Současně milujeme, nenávidíme a navzájem se respektujeme, protože jedinou alternativou je klidné bezvědomí smrti.

Dívám se na to potrubí a tiše kleju. Ti muži se budou muset vykoupat. Je to jediný způsob, jak můžeme v naší misi pokračovat.

Muže pro tuhle akci jsem si sám vybíral. Specialistu Lance Ohleho jsem vzal pro jeho mistrovské ovládní lehkého kulometu. V boji je Ohle se svým kulometem M249 umělcem při práci. Umí s ním mluvit jako gangsta raper, ale nosí kovbojské klobouky a poslouchá Metallicu. Ani armáda, ani žádný z těch světů, které dosud obýval, ho na tohle nepřipravily. Sténá a protestuje proti stylu prsa, který nás čeká.

„Ach, óch.“

„Drž kurva hubu,“ zasyčí Hugh Hall.

Nadrotmistr Mike Smith stojí vedle mě. Je to náš pozemní navigační guru, přestože je obvykle velitelem a nechodí pěšky. Kývu na něj a ukazuji dolů. Než se zhluboka nadechne, zašklebí se. O chvíli později se noří do splašků a protahuje se pod trubkou. Slyším ho, jak se vynořuje na druhé straně a vydechuje. Někdo mu podává jeho zbraň.

Rotmistr Hall je další; neváhá, a to mě nepřekvapuje. Považuji ho za jednoho z nejlepších vojáků v rotě Alfa. Potápí se do špíny a vyplouvá na druhé straně trubky. Měsíční světlo prozrazuje Hallovo utrpení. Je celý obalený tou břečkou a z jeho kevlarové vesty kape sliz. John Ruiz vidí, jak vypadá, ale ani nemrkne. Mízí pod trubkou a o vteřinu později se noří ven vedle Halla.

Jsem další na řadě. Zavírám oči a zacpávám si nos. Potápím se do

sajraju a cítím, jak podplouvám pod trubkou. Pak jsem na druhé straně. Následují mě Misa, Sucholas a rotmistr Charles Knapp.

Pokračujeme příkopem a víc starostí nám dělají hlídací psi než střelba. Konečně přicházíme k palmovému hájku, kde zřejmě nejsou arabášští psi. Šplháme z příkopu a pokračujeme dál k hájku. Jsou tři hodiny ráno a nastal noční chlad. Promočení na kůži se začínáme třást. Skoro si přeji být zpět v tom příkopu plném sraček. Bylo tam tepleji.

Plížíme se ke stodole asi 50 metrů od Aliho hlavního dvora. Družstvo ji prohledává a doufá, že najde někoho k zadržení, ale stodola je prázdná. Postupujeme směrem ke dvoru. Naším úkolem je dostat se na dohled a prozkoumat jeho uspořádání a obranu. Prapor chce, abychom se pokud možno pokusili lidi ze dvora vyhnat. Pokud vyrazí v autech, můžeme přivolat vrtulníky, aby je sledovaly, a ostatní je chytanou do pastí s transportéry. Dostat tyto lidi na cestě, když jsou v autech, je jednodušší než útočit na opevněný a bráněný areál.

Plížíme se po bříše kupředu a stále se třese v chladném nočním vzduchu. Už jsme skoro na výhodném místě sto metrů od objektu, když klid noci narušuje řev motorů. Je to ohlušující kakofonie. Hlídací psi okolo nás zuřivě vyjí. Ohlédnu se přes rameno právě včas, abych zahlédl hřmít přímo nad námi dvojici vrtulníků Blackhawk. Letí těsně nad zemí a pak se zastavují nad dvorem.

Slyším nějaké muže křičet arabsky. Tmu protíná kužel světla a pak další. Aliho strážě zapínají světlomety. Brzy je celý dvůr jako v plamenech a světlomety pátrají okolo nás.

Naši misi bezděčně prozradily ty vrtulníky. S klením se stahujeme zpět do stodoly a pak pádíme zpět k palmovému hájku. Dvůr za námi je nyní v plné pohotovosti. Hlídací psi vztekle vyjí. Nemůžeme se tu zdržovat. Blackhawky klesají a proklouzávají nám nad hlavami. Jejich otáčející se rotory tepou dvůr minihurikány vzduchu a prachu. To, co bylo před chvílí tichem, je nyní totálním chaosem.

Mlčky jdeme čtyři kilometry zpět k našim Bradleyům. Tohle byla perfektní operace, dokud nebyla zničena nedohodou s piloty dvou vrtulníků. Smradlaví, frustrovaní a se špatnou náladou nastupujeme do našich vozidel. Víme, že to byla naše poslední šance najít Aliho. Tahle mise byla naše labutí píseň v provincii.

Naše jednotka měla vyrazit do Fallúdze, města s asi 350 000 obyvateli v neklidné provincii Anbar kolem řeky Eufrat. O Fallúdzi bylo

dobře známo, že je od dubna, kdy byla z politických důvodů zrušena operace Vigilant Resolve, námořní pěchotou vedená ofenzíva, plánovaná jako odpověď na příšerné a dobře známé oběšení čtyř amerických kontraktorů, pod absolutní kontrolou povstalců. Mariňáci z toho byli úplně na větvi. Chtěli jenom navždycky zlikvidovat povstalice. Námořní pěšáci. Všichni možná napřed střílí a teprve potom přemýšlí. Možná to byli ti nejhorší revizionisté v historii. Ale v jádru jsou strašně hrdí a vyhledávají nečestný boj. Bůh je všechny miluje.

Za dva dny budou útrapy Dijály za námi - výbušné nálože na místních silnicích, mahdistické milice všude kolem Mukdadie, přestřelky mezi domy v centru. Ještě nemůžeme vědět, jak moc je budeme postrádat. Opouštíme zdejší dobrý život a míříme do matky všech městských bojů.

Ve stále mokré uniformě se opírám o přepážku v transportéru. Moji hoši se silně třesou zimou. Pár si jich otírá obličej hadry. Piotr Sucholas, můj nový velitel týmu Bravo, sedí vedle mě, zbraň mezi nohama opřenou hlavní o podlahu. Napůl očekávám, že opět začne brblat o ničemnosti prezidenta Bushe. Sucholas je liberál naší čety. Po zhlédnutí načerno staženého DVD *Fahrenheit 9/11* se zamiloval do Michaela Moora. Jeho mlhavé podezření, že se prezident Bush chystá dobýt svět, naštěstí nemá ani nejmenší vliv na jeho ochotu bojovat. Když začne střelba, myslí jen na zabití těch druhých chlapů a zachránění svých mužů. A proto mám Piotra Sucholase rád.

Nyní sedí tiše vedle mne. Zpráva, že míříme do Fallúdže donutila všechny k zamyšlení. Sucholas má místo krve ledovou vodu. V boji je naprosto klidný, ale i jeho zneklidňují myšlenky na to, čemu budeme brzy čelit.

Transportéry nás vezou zpět na naši základnu. Vylézáme ven k naší izolované třípatrové ubikaci. Odtud je to pětadvacetiminutová procházka k nejbližšímu telefonu. Operační centrum praporu je přes kilometr daleko. Dokonce i bývalá márnice irácké armády, která nám slouží jako jídelna, je půl kilometru od nás.

Máme špinavé uniformy a vyčistit je není vůbec snadné. Je zde několik iráckých praček, ale v naší budově zrovna nejde elektřina. Budeme je muset vyprat ručně. Fitts a já nařizujeme mužům, aby sehnali všechny láhve s obyčejným zeleným čističem, které najdou. Nemáme

ani tekoucí vodu, takže sprchy v prvním patře slouží hlavně jako skladiště.

Ve tmě si svlékáme špinavé uniformy a dáváme se do práce. Brzy je nám všem zima a nekontrolovatelně se třese, jak drhneme naše uniformy a oplachujeme je vodou z lahví. Když jsou čisté alespoň tak jak to jde, začínáme se polévat vodou z lahví a drhnout se zbylým zeleným čističem. Jak nám chladná voda dopadá na tělo, ten hnus z odpadního příkopu z nás odkapává. Trvá nám až do rána než páchneme aspoň z půlky jako lidi.

Jakmile moje družstvo zmizí, padám na svůj kavalec s nadějí na rychlého šlofíka. Ale i přes vyčerpání nepřichází spánek snadno. Mozek se mi odmítá vypnout.

Fallúdža

Když jsem se poprvé dozvěděl, že budeme přemístěni do Fallúdže, zapumpoval jsem rukou a zakřičel vzrušením. *Konečně*. Byli jsme zastřeni do pozadí války, marně jsme honili přes planiny a údolí sráče jako byl Ajub Ali. Přišli jsme o bitvu o Nadžáf v srpnu, ve které padly stovky členů mahdistických milic a jež ochromila pouliční armádu Muktady Sadra - alespoň prozatím. Snad budeme mít teď možnost zúčastnit se něčeho opravdu rozhodujícího. Žilami mi už proudí adrenalin.

Později dopoledne jsme vyšli z ubikací, abychom si připravili naše vybavení. Podle zpravodajských informací jsou obránci Fallúdže, kterých může být až 3000 sunnitů a zahraničních bojovníků, dobře vyzbrojeni - našimi zbraněmi. Kromě standardních AK-47, kulometů PKM a RPG získali sunnité a zahraniční bojovníci americké zbraně, neprůstřelné vesty, uniformy a kevlarové přilby. Také používali ukradené betonové bariéry, zvané Texas, aby opevnili cesty vedoucí do Fallúdže. Texas jsou pětitonové zátarasy z armovaného betonu, které komplikují pohyb našich vozidel.

Nevíme, jak je zničit. Naším vlastním obranným prostředkům a zbraním jsme nikdy předtím nečelili. John Ruiz, který si na počest naší dovolené ve Fallúdži napsal na klouby prstů slogan „nasrat“, během naší porady nahlas přemýšlel, zda střely z našich lehkých kulometů mohou proniknout našimi neprůstřelnými vestami.

Dnes to zjistíme. Transportéry nás dopravují na naši střelnici, která